

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, ίδε σελ. 120)

«Προσπαθήσαμε να ανακρίνωμε τή μικρούλα. Στην αρχή ή καιμένη δεν μπορούσε να μās απαντήσει λέξι. Ήτανε φοβερά ταραγμένη και έτρεμε σύσσωμη. Σε λίγο, αφού συνήλθε, μās είπε, ότι δύο κυρίες τήν είχαν πάρη μέσα 'ς ένα αυτοκίνητο και ότι δεν ήξευρε τίποτε περισσότερο. Για να καταπιξούν τής φωνές της, τήν είχαν αποκομίση. Ενώ μās διηγείτο τήν περιπέτειάν της, έφθασε ο αστυφύλαξ Έρβελιν και μου εξέθεσε τὰ τής απαγωγής αυτής που μου ήσαν άγνωστα.»

Πραγματικώς κατά τὰς έπτά ή ώρα είχαν τηλεφωνήση προς όλους τους ύπαστυνόμους των Παρισίων, όχι όμως και των περιχώρων, γιατί αυτοί δεν είχαν τηλεφώνον.

— Και πώς σου ήλθε ή ιδέα να διευθύνης τὰς έρεύνας σου προς τὸ μέρος εκείνο; έρώτησε με ύποψία ο κ. Λαρζέ τον Έρβελιν.

— Τὰς διηύθηνα μεθοδικῶς προς όλα τὰ μέρη, άλλ' ειδικώτερον προς τὰ όχυρώματα, όπου ενόμιζα, ότι ήταν ευκολώτερο ν' απαλλαχθουν οι λωποδύται, χωρίς κίνδυνον, από τὸ παιδί αυτό. Παρά τὸ Σαιντ-Ουάν εξήγησα πληροφορίας από τους πράκτορας και έμαθα, ότι πρό όλίγου ένας ρακοσυλλέκτης είχε βρη ένα παιδάκι και τὸ είχε φέρη 'ς τὸ ύπαστυνομικὸν γραφεϊον.

— Ο ρακοσυλλέκτης αυτός εϊνε γνωστός 'ς τὸ Σαιντ-Ουάν, έπρόσθεσεν ο ύπαστυνόμος. Εϊνε εντιμὸς οικογενειάρχης και δεν εϊμποροϋμε να τον ύποπτευθοϋμε.

— Όλα αυτά θα διευκρινισθοϋν αύριον. Τώρα ας μη χάνωμε οϋτε λεπτό. Σε παρακαλώ, Κράμπ, συνόδευσε τον Έρβελιν 'ς τὸ μέγαρον Δε-Πλερβιλ για να φέρη εκεί τή μικρή. Εγώ άμέσως θα τηλεφωνήσω 'ς τον κόμητα τή χαρμόσυνη είδηση.

Μετά ένα τέταρτο, τὸ αυτοκίνητο των άστυνομικων έσταμάτησε 'ς τήν οδόν Ρυϊσδαέλ. Και σε λίγο ή Βερανζέρα εξύπνησε 'ς τὰ γόνατα τής μαμās της.

Αυτή τή φορά, τὰ δάκρυα που έβρεχαν τὰ μάτια όλων ήτανε δάκρυα βαθείας εύτυχίας.

Τήν έπαύριον τὸ πρωϊ, 'ς τὰς δέκα, ακριβώς, ο κόμης Δε-Πλερβιλ, εύρίσκατο εις τὸ γραφεϊον του διευθυντου τής άστυνομίας. Επρίκειτο να επιστευθ ή έρευνα για τὸ πολύτιμον περιδέραιον και να συλληφθοϋν, αν ήταν δυνατόν, κατά τήν επιδίχασί των, οι

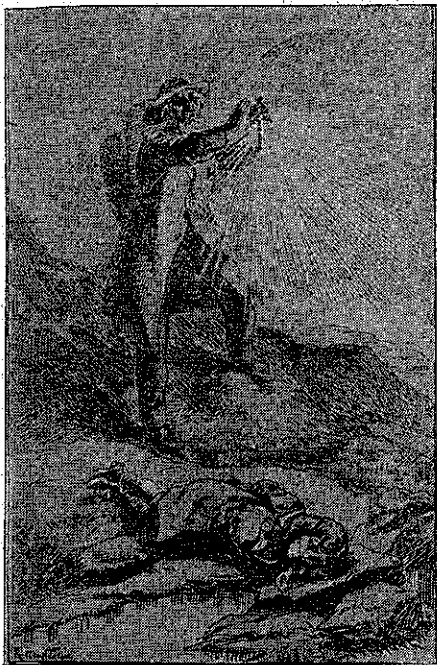
ληστοί, οι επιφορτισμένοι να μεταδοϋν να τὸ πουλήσουν 'ς τήν Άγγλία ή 'ς τήν Αμερική.

Ρηταί διαταγαί είχαν δοθη εις όλους τους λιμένας, αν και τὰ προληπτικά αυτά μέτρα εφαινοντο άνωφελή.

Ο Έρβελιν κληθείς, ήλθε συνοδεύομενος από τον κ. Κράμπ.

Ο κόμης Δε-Πλερβιλ, έπευσε προς τον νεαρον άστυφύλακα και του έσφιξε με διάχυσι και τὰ δύο του χέρια.

— Παιδί μου, του ειπε, εσκόπευα να ζητήσω από τον κ. διευθυντήν της άστυνομίας τήν άδεια ν' ανταμείψω τήν άλησμόνητη ύπηρεσία που μου προσέφερες.

«Εύρηξε ένα κοριτσάκι φτωχό και δεμένο...» (Σελ. 120, στ. γ')

— Αρκητή ανταμοιβή μου εϊνε, κύριε κόμη, ή εύχαριστήσις μου για τήν πλήρη επίτυχίαν μου 'ς αυτή τήν ύπόθεσι.

Ο κ. Λαρζέ συνωφρυώθη πρό τής θρασύτητος αυτής του Έρβελιν, που λησμονούσε φαίνεται, ότι είχε γίνη και κλοπή έγδος περιδεραιου διαμαντένιου, άξιας διακοσίων πενήντα χιλιάδων δραχμών.

Ο Έρβελιν έφάνη, ότι έννόησε, και εξηκολούθησε με άταραξίαν.

— Αυποδομαι μόνον που ο κύριος κόμησ ή χρεωθ ή για τὸ περιδέραιον πεντακόσιες δραχμές, εκτός από ό,τι θα έχη τήν καλωσύνη να δώση 'ς τον πτωχό ρακοσυλλέκτη, που είχε τήν τύχη να βρη τὸ παιδάκι.

Στὰ λόγια αυτά ο διευθυντής της άστυνομίας έδειξε φανερά τήν όργή του.

— Αστυφύλαξ Έρβελιν, έφώνησε,

ή αγαϊδεία σου δεν έχει όρια! Αυτό εϊνε κακοήθεια! Τρελλάθηκες φαίνεται!

— Καθόλου, κύριε διευθυντά. Υποσχέθηκα ν' αποδώσω 'ς τον κ. κόμητα και τὸ παιδάκι του και τὸ περιδέραιον τής κ. κομήσσης. Τὸ κόσμημα αυτό μου στοιχίζει τώρα πεντακόσιες δραχμές και έλπίζω, ότι ο κ. Πλερβιλ δεν θ' άφίση να με καταγγείλουν για τὸ ποσόν αυτό, που άλλωστε δεν τὸ έχω.

Όλοι έμειναν κατάπληκτοι.

— Εξηγήσου, Έρβελιν, ειπεν άπότομα ο κ. Κράμπ άνυπομονών. — Οστε ξεύρεις που εύρίσκαται τὸ περιδέραιον;

— Μάλιστα, κύριε Κράμπ.

Ο διευθυντής της άστυνομίας και ο διευθυντής της δημοσίας άσφαλείας εκυτάχθησαν σοβαροί. Εφαινετο ότι είχαν και οι δύο τήν ίδια σκέψη:

«Μήπως ο Έρβελιν εϊνε συνεταιρισμένος με τή συμμορία Πλόκ;»

— Ο κομιστής του περιδεραιου, εξηκολούθησεν ο Έρβελιν, περιμένει 'ς τον αντιθάλαμον του κ. διευθυντου τής άστυνομίας... γιατί δεν φοβείται καθόλου μήπως συλληφθ ή. Θέλετε, κύριε διευθυντά, να διατάξετε να έλθη μέρσα;

(Βασται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΡΟΣ

Μοναχή γερόντισσα,
Του χωριου μου αρχόντισσα,
Τὸ γιατρὸ προσκάλεσε,
Και τὸν περικάλεσε,
Τὰ βλαμμένα μάτια της
Νά γιατρέψει, τάξοντας
Νάν του δώσει, άρωγία,
Χίλια δυὸ χαρίσματα,
Κι' όσο αξίζει μάλαμα
Διπλογεροκάλαμα...

Μ' αν τὸ φῶς της δεν ιδει
Μήτε... μιὰ μπουκά καρδί.
Σάν τὰ έσυμφωνήσανε,
Κάθε βράδυ επήγαινε,
Γιατρικά της έβαζε...

Τη σφιχτομαντιλόνε,
Κι' ό,τι ενείνος έβλεπε,
Μπρός του πιὸ ακριβώτερο,
Και πιὸ βολικώτερο,
Με τὰ φῶτα εσούφρωνε...

Κι' όλο τή μαντιλόνε
Κι' όλο «ράβε έύλωνε...»
Κι' όλα ως που της πάστρωφε
Τότε πιὰ τή... γιατρωφε,
Και τής κρῶζει με χαρά:

Τὸν παρῶ μου, τὸν παρῶ μ'
Μέτρα τώρα εσύ, κυρά μ'
Πλήρωσέ με και... άρωγιά!

«— Αν μ' ενιάτρωφες, σπολάτη!
Μὰ εγὼ πιὰ δε βλέπω διόλου!
Όθε γύρω μου τὸ μάτι
Στρέψω, γέννα του διαβόλου,
Μήτε πιὰ... τὰ πράμματά μου
Δε θρωῶ περιγυρά μου!

(Αίσωπος) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

25^η ΜΑΡΤΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΕΘΑΥΡΙΟΝ

έχομεν τήν Έθνικήν Έορτήν. Εϊνε ή πρώτη που έορτάζομεν μετά τήν ένδοξον ειρήνην, ή όποια επέστρεψε τους δύο νικηφόρους πολέμους ή πρώτη, της όποίας συμμετέχουν, έλευθεροι τώρα όριστικώς, οι πρώην ύπόδουλοι άδελφοί μας ή πρώτη που βλέπει μιαν Νεάν Ελλάδα μεγάλην, ισχυράν, «σεβαστήν εις τους φίλους και επίφοβον εις τους έχθρούς» ή πρώτη τελοςπάντων, που εϊμποροϋμεν και ήμεις να τήν χαιρετήσωμεν με άληθινήν υπερηφάνειαν και χαράν. Διότι τὰ τελευταία αυτά έτη, ή 25η Μαρτίου μās εϋρεσά αυτὰ απογοητευμένους, συνεσταλμένους, σχεδόν έντροπισμένους. Τὰ δεινοπαθήματα των ύποδούλων άδελφών της Κρήτης, της Μακεδονίας και των άλλων χωρών του Έλληνισμου, τους όποιους δεν είχαμεν τήν δύναμιν να έλευθερώσωμεν ήμεις οι έλευθεροι ή άνάμνησις της ήττης του 1897, — του μέσου πολέμου, τον όποιον εκάμαμεν μετά τὸ 21 και του όποιου τὸ τέλος υπήρξε τὸσον οϊκτρόν ή άνώμαλος έσωτερική κατάσταση,

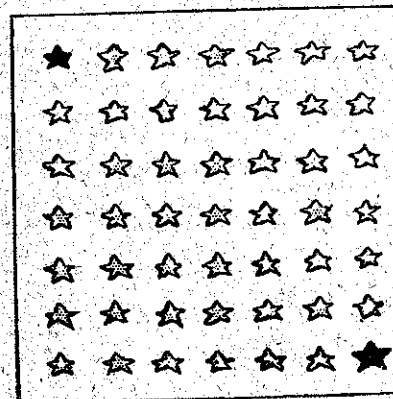
ό γενικός μαρasmus, ο φόβος του μέλλοντος, — έλ' αυτά μās αφήρουν τήν χαράν και τὸν ένθουσιασμόν, δεν μās άφιναν να έορτάσωμεν τήν Έθνικήν Έορτήν όπως έορτάζουσι οι έλευθεροι. Ενομιζαμεν, ότι εϊμεθα και ήμεις ύπόδουλοι, χειροδεμένοι, άνίσχυροι, καταδικασμένοι εις δυστυχίαν και εις θάνατον. Και ή άνάμνησις των μεγάλων γεγονότων, τὰ όποια αναπαλει ή 25η Μαρτίου, αντί να μās ένθαρρόνη και να μās παρηγορή, μās άπεγοήτευεν ακόμη περισσότερο, διότι ενομιζαμεν, ότι εϊμεθα άνάξιοι των ήρώων, οι όποιοι ύψωσαν τήν σημαίαν της έλευθερίας και ώρκίσθησαν ναποθήνουν υπέρ αυτής τήν ήμέραν εκείνην... Ο ένθουσιώδης λόγος εξέπνεεν εις τὰ χείλη των ρητόρων, και τὰ χειροκρατήματα ήσαν δειλὰ και αι ζητωκραυγαί άσθενείς, βεδιασμένοι. Πολλοί μάλιστα απέφευγαν και να πηγαίνουν εκείνην τήν ήμέραν εις τὰς έορτασίμους συγκέντρώσεις, προτιμώντες να μένουν και να πελπιζονται και' ιδίαν... Αλλ' ήλθε τὸ 1912 και τὸ 1913. Μεγάλα έτη και εύλογημένα δια τον Έλληνισμόν!... Τὸ μικρόν έλευθερον Κράτος άπετιναξε τήν νάρκην του, άφωπνίσθη, συνήλθε και με τήν όρμην της άπελπισίας, έχύθη έμπρός. Η νά νικησ ή ή να χαθ ή, ή να έλευθερώση τους ύποδούλους Έλληνας και να μεγαλώση, ή να σούση. Διότι εις αυτήν ακριβώς τήν θέσιν εύρέθη ή Έλλάς τὰς παραμονάς του πολέμου. Δεν ειπεν άλλην διεξοδον, από τον πόλεμον αυτόν. Αν ενικάτο, θα ήτο ή τελεία

καταστροφή. Ίσως και θα εξηλειφето δλωξεδιόλου από τον χάρτην. Αλλ' αν ενικούσε, θα έσωζετο δια παντός. Κ' ενίκησεν. Ουτε ήτο δυνατόν να μη νικησ ή! Όταν οι άνθρωποι πολεμοϋν υπέρ των όλων, εϊνε άνικητοι. Πηγαίνουν εμπρός, διότι εϊνε άδύνατον να επιστρέψουν όπισω. Θάνατος τους περιμένει κ' εκεί. Και από τους δύο, προτιμούν τον ένδοξότερον. Ούτως ο τελευταίος στρατιώτης αυτού του πολέμου, ήτο ήρωες, ήμίθεος, όπως ο αρχιστρατήγος. Και όλοι αυτοί οι ήρωες άπετέλεσαν τήν μεγάλην, τήν άνίκητον στρατιάν, ή όποια συνέτριψε δύο έχθρους κ' έδιπλασίασε τήν Έλλάδα. Αλλ' όταν διπλασιάζεται ούλικώς ένα Κράτος, ήθικώς εκατονταπλασιάζεται. Η Έλλάς σήμερον δεν εϊνε μεγάλη μόνον διότι προσέθεσεν εις τους κατοίκους της δυόμισυ εκατομμύρια, αλλά προπάντων διότι άνέκτησε τήν έλπίδα, τήν πεποίθησιν, τήν έθνικήν χαράν και υπερηφάνειαν. Και με τὰ αισθήματα αυτά, δια πρώτην φοράν ύστερ' από τόσα δυστυχή χρόνια, έορτάζει τήν 25ην Μαρτίου. Εϊμπορεί να φωνάξ η τώρα «Ζήτω ή Έλευθερία!», όταν έδειξε ότι γνωρίζει ναποθνήσκη υπέρ αυτής και εϊμπορεί να στέψη τους ανδριάντας των ήρώων του 21, όταν άνέδειξε και αυτή ήρωας εφαιμύλους των. Εύλογημένοι όσοι έχυσαν τὸ αιμά των, δια ναποκτήση ή Πατρίς τὸ ήθικόν αυτό μεγαλειον!... Εύλογημένοι όσοι τήν εκάμαν να ξαναϊδη ήμέρας άνταξίας της 25ης Μαρτίου...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΩΣΜΩΝ

Εβδομαδιαίο Διαγωνισμὸς α.) Πρόβλημα

Ίδου ένας πίναξ γεμάτος άστερισκούς. Πρόκειται, αρχίζοντας από ένα εκ των δύο μαύρων, να τους διαγράψετε όλους και να φθάσετε εις τον άλλον μαύρον, και τούτο με δεκαπέν-

τε μόνον μολυδιές, χωρίς να σηκώσετε τὸ μολύδι και χωρίς να περάσετε δυὸ φορές από τὸ ίδιον μέρος.

β.) Διὰ τους Γαλλομαθεῖς
Εστίλη υπό του Πολικου' Αστέρου.
D*n*n*r - l' - **m*n - n' - *pp**vr*t
p*rs*nn*

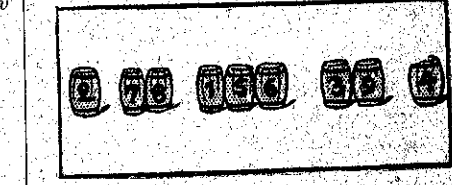
γ.) Παίγνιον
Εστίλη υπό του Συμβόλου του Χριστιανισμου

ΜΟΣ	ΘΟΣ	ΡΑ	ΒΟΣ
ΟΣ	ΛΕΣ	ΖΑ	ΚΕΡ
ΣΑ	ΧΙ	ΚΥ	ΚΥΝ

Να συναρμολογηθοϋν αι συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθοϋν τὰ όνόματα πέντε έλληνικων γήσων.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τὰς Αθήνας, τὰς Επαρχίας και τὸ Εξωτερικόν, εϊμπορεί να στείλη τὰς λύσεις εις τὸ γραφεϊόν μας (38, οδός Έυρυπίδου), συνοδεύων τήν άποστολήν του με μιαν δελτία ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ όνόματα όλων των λύτων θα δημοσιευθοϋν. Αναλόγως δε του ποσού, τὸ έποϊον θαποτελεσθ ή, θα εγγράφομεν και πάλιν δια κλήρον μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 14ου φύλλου

α.) Ίδου πὸς θα μετατεθοϋν τὰ βαρελάκια δια να έχωμεν : 78X2=156 και 39X4=156. — β.) Η Πέστη. — γ.) Tel qui rit vendredi, dimanche pleurera.

